

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Richard Osman
THE MAN WHO DIED TWICE

Copyright © 2021 by Richard Osman

All rights reserved.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04329-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

**RIČARD
OZMAN**

ČOVEK

*koji
je
umro*

DVAPUT

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Za Rubi i Sonija – toliko sam ponosan što sam vaš tata.

Silvija Finč pitala se koliko još dugo može ovo da radi.

Dok je išla nogu pred nogu, njene cipele od izvrnute kože tamnele su u jesenjim barama na putu.

Smrt se vukla za njom poput fine izmaglice. Bila je u njenoj kosi i u njenoj odeći. Svakako su svi pored kojih je prolazila mogli to da primete.

Hoće li se ikada otarasiti toga? Silvija se nadala da hoće, a takođe se nadala i da neće.

Kada se poslednji put dogodilo nešto zaista dobro? Nešto što joj je dalo neku nadu?

Dok je ukucavala šifru u sigurnosnu bravu na vratima, sunce se probilo kroz oblake.

Ušla je unutra.

Deo prvi

**TVOJI PRIJATELJI SIGURNO
ĆE DOĆI U POSETU**

Sledećeg četvrtka...

„Pričala sam sa ženom u Raskin kortu i rekla mi je da je na dijeti“, rekla je Džojs završavajući svoju čašu vina. „Ima osamdeset dve godine!“

„Hodalica čini da izgledaš debelo“, primetio je Ron. „To su tanke noge.“

„Čemu dijeta sa osamdeset dve godine?“, upitala se Džojs. „Šta će rol-viršla da ti uradi? Da te ubije? Pa, samo stani u red.“

Klub ubistava četvrtkom završio je svoj aktuelni sastanak. Ove nedelje pretresali su stari slučaj vlasnika trafike iz Hejstingsa, koji je ubio provalnika samostrelom. Uhapšen je, ali onda su se umešali mediji, i opšte mišljenje je bilo da čoveku treba da bude dozvoljeno da brani svoju radnju samostrelom, za ime sveta. Izašao je na slobodu, ponosno podignute glave.

Mesec dana posle toga policija je otkrila da je provalnik izlazio sa ćerkom vlasnika trafike, tinejdžerkom, a vlasnik trafike je imao dug istorijat nanošenja bolnih telesnih povreda, ali u to vreme su svi već krenuli dalje i zaboravili na to. Uostalom, to je bilo 1975. godine. Tada nisu postojale nadzorne kamere i niko nije želeo da podiže larmu oko toga.

„Mislite li da bi pas mogao da bude dobro društvo?“, pitala je Džojs. „Mislila sam da bih mogla da nabavim psa ili da se uključim na *Instagram*.“

„Ja bih te posavetovao protiv toga“, rekao je Ibrahim.

„Oh, ti bi je savetovao protiv bilo čega“, primetio je Ron.

„Uglavnom da“, složio se Ibrahim.

„Ne velikog psa, razume se“, dodala je Džojs. „Nemam dovoljno jak usisivač za velikog psa.“

Džojs, Ron, Ibrahim i Elizabet uživali su u ručku u restoranu u srcu naselja Kupers Čejjs. Na njihovom stolu bila je flaša crvenog i flaša belog vina. Bilo je otprilike petnaest do dvanaest.

„Ipak, nemoj da uzimaš malog psa, Džojs“, rekao je Ron. „Mali psi su kao mali ljudi: uvek moraju nešto da dokazuju. Bučni su, laju na kola.“

Džojs je klimnula glavom. „Onda možda psa srednje veličine? Elizabet?“

„Hm, dobra ideja“, odgovorila je Elizabet, mada ih nije zaista slušala. Kako bi i mogla, posle pisma koje je upravo primila?

Naravno, čula je najvažnije stvari. Elizabet je uvek ostajala u pripravnosti, jer nikada ne znaš šta može da iskrсне. Čula je svašta tokom godina. Odlomak razgovora u baru u Berlinu, brbljivog ruskog mornara koji je dobio dozvolu za izlazak na obalu u Tripoliju. U ovom slučaju, za ručkom u uspavanom penzionerskom selu u Kentu, činilo se da Džojs želi psa, raspravljalo se o veličini pasa, a Ibrahim je gajio sumnje. Ali njene misli bile su negde drugde.

Pismo je ispod Elizabetinih vrata gurnula neka nevidljiva ruka.

Draga Elizabet,

Pitam se da li me se sećaš? Verovatno ne, ali bez želje da se hvališem, pretpostavljam da bi mogla i da me se sećaš.

Život je još jednom izveo svoju čaroliju i otkrio sam, nakon što sam se ove nedelje preselio, da smo sada komšije. Kakvo društvo imam! Mora da misliš kako u poslednje vreme ovde primaju svakakve stare bitange.

Znam da je prošlo mnogo vremena otkad si me poslednji put videla, ali mislim da bi bilo divno da obnovimo naše poznanstvo posle svih ovih godina.

Da li bi htela da odeš sa mnom u Raskin kort 14 na piće? Na malu proslavu povodom useljenja? Ako pristaješ, da li bi ti odgovaralo sutra u tri po podne? Ne moraš da odgovaraš, ja ću u svakom slučaju čekati tamo sa flašom vina.

Stvarno bi bilo lepo da te vidim. Tek koliko da ispričamo jedno drugom novosti. Koliko je užasno mnogo vode proteklo ispod mosta i tome slično.

Čovek koji je umro dvaput

Stvarno se nadam da me se sećaš i stvarno se nadam da ću te sutra videti.

*Tvoj stari prijatelj,
Markus Karmajkl*

Elizabet je stalno razmišljala o tome.

Poslednji put je videla Markusa Karmajkla krajem novembra 1981, jedne veoma mračne, veoma hladne noći kod Lambetskog mosta. U Temzu je bio nizak vodostaj zbog oseke, a njoj je dah izlazio u oblacima pare u ledeni vazduh. Tu je bila čitava ekipa, svi su bili stručnjaci, a Elizabet je bila glavna. Došli su u belom teretnom kombiju, spolja dotrajalom, koji je navodno bio u vlasništvu firme „Dž. Prokter – Prozori, oluci, svi radovi dolaze u obzir“, ali je iznutra bio jarko osvetljen, pun dugmića i ekrana. Mladi policajac je trakom opasao obalu, a pločnik na Albertovom keju bio je zatvoren za pristup.

Elizabet i njena ekipa sišli su niz kamene stepenice, smrtno opasne zbog klizave mahovine. Oseka je za sobom ostavila izložen leš, uspravljen, skoro u sedećem položaju, naslonjen na najbliži kameni stub ispod mosta. Sve je urađeno kako treba, Elizabet se postarala za to. Jedan od članova njene ekipe pregledao je odeću i pretresao džepove debelog kaputa koji je leš imao na sebi, mlada žena iz Hajgejta snimila je fotografije, a doktor je konstatovao i registrovao smrt. Bilo je jasno da je čovek skočio u Temzu dalje uzvodno, ili je bio gurnut. Na isledniku je bilo da to utvrdi. Neko će sve otkucati u izveštaju, a Elizabet će jednostavno staviti svoje inicijale na dno stranice. Uredno i propisno.

Povratak uz klizave stepenice sa lešom na vojničkim nosilima potrajao je neko vreme. Mladi pozornik, ushićen što su ga pozvali da pomogne, pao je i slomio gležanj, što je bilo upravo ono što je svima trebalo. Objasnili su da u ovom trenutku neće moći da zovu hitnu pomoć, a on je to primio prilično dobro. Dobio je neopravdano unapređenje nekoliko meseci kasnije, tako da nije pričinjena nikakva trajna šteta.

Njena mala jedinica najzad je izašla na kej i telo je uneto u beli teretni kombi. „Svi radovi dolaze u obzir.“

Ekipa se razila, osim Elizabet i doktora, koji su ostali u kombiju sa lešom i odvezli se u mrtvačnicu u Hempširu. Ona ranije nije radila sa ovim doktorom – bio je krupan, crven u licu, sa tamnim brkovima koji su počinjali da sede – ali je bio vrlo zanimljiv. Čovek kog biste zapamtili. Pričali su o eutanaziji i kriketu dok doktor nije zadremao.

Ibrahim je iznosio zaključak podižući vinsku čašu. „Bojim se da ću te posavetovati da uopšte ne uzimaš psa, Džoj, malog, srednjeg ili velikog. U tvojim godinama.“

„O, evo njega opet“, požalio se Ron.

„Pas srednje veličine“, rekao je Ibrahim, „recimo terijer, ili možda džek rasel, ima prosečan životni vek od četrnaest godina.“

„Ko to kaže?“, pitao je Ron.

„Kaže udruženje odgajivača pasa, za slučaj da želiš da se raspravljaš sa njima, Rone. Da li bi želeo da se raspravljaš sa njima?“

„Ne, u pravu si.“

„Dakle, Džoj“, nastavio je Ibrahim, „ti imaš sedamdeset sedam godina?“

Džoj je klimnula glavom. „Sedamdeset osam sledeće godine.“

„Pa, to se podrazumeva, da“, složio se Ibrahim. „Dakle, sa sedamdeset sedam godina starosti, moramo uzeti u obzir tvoj očekivani životni vek.“

„Ooo, da!“, rekla je Džoj. „Volim ovakve stvari. Jednom sam išla u pristanište kod žene koja gleda u tarot karte. Rekla je da ću doći do para.“

„Konkretno, moramo da razmislimo kolike su mogućnosti da tvoj životni vek bude duži od očekivanog životnog veka psa srednje veličine.“

„Za mene je nepoznanica zašto se ti nikada nisi oženio, matori“, rekao je Ron Ibrahimu, pa uzeo flašu belog vina iz kofe s ledom na stolu. „Sa tom svojom blagorečivošću. Hoće li neko da mu dospem?“

„Hvala, Rone“, odazvala se Džoj. „Napuni do vrha, da ne bi morao ponovo to da radiš.“

Ibrahim je produžio svoje izlaganje. „Žena od sedamdeset sedam godina ima šansu od pedeset jedan posto da živi još petnaest godina.“

„Ovo je baš veselo“, odgovorila je Džoj. „Uzgred, nisam došla do para.“

„Pa, ako sada uzmeš psa, Džoj, da li ćeš ga nadživeti? To je pitanje.“

Čovek koji je umro dvaput

„Ja bih nadživeo psa čisto iz prkosa“, uključio se Ron. „Jednostavno bismo sedeli u suprotnim uglovima sobe, zureći jedan u drugog, i gledali ko će prvi da ode. Ja ne. To je kao kada smo pregovarali sa *Britiš Lilandom* sedamdeset osme. Istog časa kada su njihovi prvi otišli u klonju, znao sam da su naši.“ Ron je popio još vina. „Nikada ne idi prvi u klonju. Stegni petlju ako moraš.“

„Istinu govoreći, Džojš“, rekao je Ibrahim, „možda hoćeš, a možda nećeš. Pedeset jedan posto. To je kao bacanje novčića, a ne verujem da вреди preuzimati taj rizik. Nikada ne smeš da umreš pre svog psa.“

„A da li je to stara egipatska izreka, ili stara psihijatrijska izreka?“, pitala je Džojš. „Ili nešto što si upravo izmislio?“

Ibrahim je ponovo podigao čašu prema Džojš, što je ukazivalo na to da će uslediti još mudrosti. „Moraš da umreš pre svoje dece, naravno, jer si ih naučio da žive bez tebe. Ali ne pre svog psa. Svog psa učiš da živi samo *sa tobom*.“

„Pa, o tome svakako вреди razmisliti, Ibrahim“, rekla je Džojš. „Možda je pomalo bezdušno. Zar se ne slažeš, Elizabet?“

Elizabet je slušala, ali misli su joj i dalje bile u stražnjoj kabini teretnog kombija koji je jurio, sa lešom i brkatim doktorom. Nije to bila jedina takva situacija u Elizabetinoj karijeri, ali je bila dovoljno neobična da bude upamćena – to bi znao svako ko je upoznao Markusa Karmajkla.

„Pobedi Ibrahimov sistem“, rekla je Elizabet. „Uzmi psa koji je već star.“

A sada se Karmajkl ponovo pojavio, godinama kasnije. Šta je tražio? Prijateljsko ćaskanje? Prijatna prisećanja pored vatre u kaminu? Ko zna?

Račun im je za sto donela nova članica osoblja restorana. Ime joj je bilo Popi i imala je istetoviran krasuljak na podlaktici. Popi je bila u restoranu već dve nedelje i do sada nije ostavila dobar utisak.

„Donela si nam račun za sto broj dvanaest, Popi“, rekao je Ron.

Popi je klimnula glavom. „O da, to je... baš sam šašava... koji je ovo sto?“

„Petnaest“, odgovorio je Ron. „To znaš po velikom broju petnaest urezanom na sveći.“

„Izvinite“, rekla je Popi. „Znam da samo treba zapamtiti narudžbe i doneti ih, a onda su tu i brojevi. Na kraju ću se snaći.“ Vratila se u kuhinju.

„Ona je veoma dobronamerna“, primetio je Ibrahim. „Ali nije pogodna za ovaj posao.“

„Ipak, ima lepe nokte“, rekla je Džojs. „Besprekorne. Besprekorni su, zar ne, Elizabet?“

Elizabet je klimnula glavom. „Besprekorni.“ To nije bilo jedino što je primetila kod Popi, koja kao da se pojavila niotkud, sa svojim noktima i svojom nesposobnošću. Ali trenutno su joj na pameti bile druge stvari, a Popine tajne mogle su da sačekaju neki drugi dan.

U glavi je ponovo prolazila kroz tekst pisma. *Pitam se da li me se sećaš? Užasno mnogo vode je proteklo ispod mosta...*

Da li se Elizabet sećala Markusa Karmajkla? Kakvo glupo pitanje. Našla je mlitavo telo Markusa Karmajkla ispod mosta na Temzi u vreme niskog vodostaja zbog oseke. Pomogla je da se telo podigne uz one klizave stepenice u gluvo doba noći. Sedela je na metar od njegovog leša u belom teretnom kombiju sa reklamom za usluge pranja prozora. Prenela je vest o njegovoj smrti njegovoj mladoj ženi i stajala je pored groba na njegovoj sahrani, u znak primerenog poštovanja.

Dakle, da, Elizabet se sećala Markusa Karmajkla zaista veoma dobro. Ipak, bilo je vreme da se vrati u sadašnjost. Stvari treba rešavati jednu po jednu.

Elizabet je dohvatila flašu sa belim vinom. „Ibrahime, nije sve u brojevima. Rone, ti bi umro mnogo pre psa, pošto je očekivani životni vek muškarca mnogo kraći nego kod žene, a ti znaš šta je tvoj lekar rekao o nivou šećera u tvojoj krvi. A što se tebe tiče, Džojs, obe znamo da si ti već donela odluku. Nabavićeš psa spasioca. On upravo sada sedi negde potpuno sam, sa svojim krupnim očima, i samo čeka na tebe. Potpuno će te razoružati, a osim toga, to će biti zabavno za sve nas, pa zato prestanimo da uopšte raspravljamo o tome.“

Završena priča.

„A što se tiče *Instagrama*?“, pitala je Džojs.

„Ja čak i ne znam šta je to, zato samo napred“, rekla je Elizabet i dovršila svoje vino.

Poziv od mrtvog čoveka? Kad malo bolje razmisli o tome, prihvaćće ga.

„Pre neko veće gledali smo *Procenitelje starina*“, rekao je glavni inspektor Kris Hadson, dobujući prstima po volanu. „I došla je ta neka žena sa nekim bokalima, a tvoja mama se nagnula prema meni i rekla...“

Policajka Dona de Frajtas udarila je glavom o instrument-tablu. „Gospodine, preklinjem vas. Bukvalno vas preklinjem. Molim vas, prestanite da pričate o mojoj mami na deset minuta.“

Trebalo je da joj Kris Hadson bude mentor i na kraju joj olakša ulazak u Odeljenje za kriminalističke istrage, ali to se ne bi moglo zaključiti po skoro potpunom nepoštovanju sa kojim su se odnosili jedno prema drugom, kao zapravo ni po njihovom prijateljstvu, koje je nastalo istog trenutka kada su se upoznali.

Dona je nedavno upoznala Krisa, svog šefa, sa Patris, svojom majkom. Mislila je da bi mogli da se lepo slažu. Kako se ispostavilo, slagali su se predobro za njen ukus.

Prismotre sa Krisom Hadsonom ranije su bile zabavnije. Jeli su čips, igrali su testove znanja, tračarili o novom detektivu koji je tek počeo da radi u Ferhejvenu i slučajno poslao sliku svog penisa vlasniku lokalne radnje koji je tražio savet u vezi sa sigurnosnim rešetkama.

Smejali su se, jeli su, ispravljali su svetske nepravde.

A sada? Sedeli su u Krisovom *ford fokusu* u kasno jesenje veče i budno motrili na skladište Koni Džonson. Sada je Kris imao plastičnu posudu punu maslinki, štapića od šargarepe i humusa. Posudu je kupila njena mama, humus je spremila njena mama i šargarepu je isekla njena mama. Kada je Dona predložila da kupe *kitkat* čokoladice, on ju je pogledao i rekao: „Beskorisne kalorije.“

Koni Džonson bila je prijateljski raspoložena ovdašnja dilerka droge. Pa, Koni je u poslednje vreme više bila trgovac drogom *na veliko*. Dva brata Antonio iz Sent Leonardsa godinama su kontrolisali lokalni promet droge, ali oni su nestali pre nekih godinu dana i Koni Džonson je popunila prazninu. Da li je ona bila samo prodavac droge *na veliko* ili i ubica još nije bilo razjašnjeno ali, kako god bilo, zbog toga su njih dvoje cele nedelje sedeli u *ford fokusu* sa dvogledom uperenim u njeno skladište u Ferhejvenu.

Kris je malo smršao, imao je lepu frizuru i sada je nosio patike u skladu sa svojim godinama – sve što mu je Dona stalno govorila da uradi. Ona je iskoristila sve trikove koje je imala na repertoaru da ga podstakne, da ga ubedi, da ga namami da brine o sebi. Ali ispostavilo se da je sve vreme jedina stvarna motivacija koja mu je trebala za promene bila da spava sa njenom majkom. Moraš dobro paziti šta želiš.

Dona se zavalila u svom sedištu i naduvala obraze. Ubila bi nekoga za *kitket*.

„Pošteno, pošteno“, rekao je Kris. „U redu, šta ja to vidim, nešto što počinje sa J.“

Dona je pogledala kroz prozor. Daleko dole videla je niz zaključanih garaža koje su služile kao skladišta, a jedna od njih pripadala je Koni Džonson, novoj glavnoj dilerki droge u Ferhejvenu. Kraljici droge? Iza garaža je bilo more. Lamanš, crn kao mastilo, sa blagim talasima koji su sijali na mesečini. Daleko na pučini, na samom horizontu, videla se svetlost.

„Jahta?“, rekla je Dona.

„Ne“, Kris je odmahnuo glavom.

Dona se protegnula i ponovo pogledala prema nizu garaža. Neka prilika s kapuljačom na glavi dovezla se na BMX biciklu do Koninog skladišta i počela da lupa na vrata. Mogli su da čuju prigušeni zveket metala čak gore na brdu.

„Junoša na biciklu?“, upitala je Dona.

„Ne“, rekao je Kris.

Dona je videla kako se vrata otvaraju i momak ulazi u garažu. Ovo se dešavalo svaki dan i po ceo dan. Kuriri su dolazili i odlazili. Odlazili su sa kokainom, esidom i hašišom, pa se vraćali sa parama. To je trajalo bez prestanka. Dona je znala da mogu odmah da upadnu na to mesto i pronađu lepu malu gomilu droge, posrednika koji sedi za stolom i dosađuje se i klinca na biciklu. Ali je istražni tim umesto toga ubijao vreme, fotografisao sve koji ulaze i izlaze, pratio ih gde god da idu i pokušavao da stekne potpunu sliku o poslovanju Koni Džonson. Skupljajući dovoljno dokaza da celu stvar reši u jednom potezu. Uz malo sreće, uslediće niz racija u zoru. Uz još malo sreće, sa njima će biti grupa za taktičku podršku

naoružana pneumatskim udarnim ovnovima da njima probije vrata, a jedan od policajaca iz grupe za taktičku podršku biće singl.

„Jakna?“, rekla je Dona videvši kako žena u žutoj jakni hoda po izdignutoj stazi prema parkingu.

„Ne“, ponovo je odgovorio Kris.

Glavna nagrada bila je sama Koni Džonson. Zbog toga su ona i Kris bili ovde. Da li je Koni ubila dvojicu svojih rivala i izvukla se s tim?

Povremeno bi među omladinom na biciklima videli neka poznatija lica. Važnije figure na tržištu droge u Ferhejvenu. Svako ime je bilo upisano. Ako je Koni ubila braću Antonio, onda to nije uradila sama. Ona nije bila budala. U stvari, pre ili kasnije primetiće da motre na nju. Onda će stvari postati manje upadljive, teže za praćenje. Zato su sakupljali sve dokaze dok još mogu.

Dona je poskočila kada je neko pokucao na prozor sa njene strane. Okrenula se i videla žutu jaknu žene koja je hodala po stazi. Osmehnuto lice pojavilo se na prozoru i žena je podigla dve šolje kafe. Dona je ugledala kuštravu plavu kosu i razmazani crveni karmin. Spustila je svoj prozor.

Žena je čučnula, pa se opet osmehnula. „Dakle, nismo se upoznali, ali mislim da ste vi Dona i Kris. Kupila sam vam kafe u garaži.“

Pružila je kafe, a Dona i Kris su se zgedali i uzeli ih.

„Ja sam Koni Džonson, ali mislim da vi to znate“, rekla je žena. Potapšala se po džepovima jakne. „Kupila sam i rol-viršle, ako želite jednu?“

„Ne, hvala“, odgovorio je Kris.

„Da, molim“, rekla je Dona.

Koni je dala Doni rol-viršlu u papirnoj kesici. „Bojim se da ništa nisam kupila policajki koja se krije iza kanti za smeće i sve fotografije.“

„Ona je ionako veganka“, rekla je Dona. „Iz Brajtona.“

„U svakom slučaju, samo sam htela da se predstavim“, dodala je Koni. „Slobodno me uhapsite u bilo koje vreme.“

„Hoćemo“, rekao je Kris.

„Koju senku za oči koristiš?“, pitala je Koni Donu.

„Pet makgrat, gold standard“, rekla je Dona.

„Strava je“, rekla je Koni. „Kako bilo, posao je za danas završen ako želite da idete kući. A niste videli ništa što ja nisam želela da vidite u protekle dve nedelje.“

Kris je otpio gutljaj kafe. „Da li je ovo stvarno iz garaže? Veoma je dobra.“

„Imaju nov aparat“, odgovorila je Koni. Posegnula je u unutrašnji džep, izvadila kovertu i dala je Doni. „Možeš da uzmeš ovo. Unutra su vaše fotografije, a takođe fotografije svih ostalih policajaca koji se vrzmaju okolo. Dvoje može da igra ovu igru. Kladim se da niste videli nikoga da snima, ha? Takođe su neke od vas pratili do kuće. Snimili su jednu lepu kada si pre neki dan izašla na sastanak sa dečkom, Dona. Možeš ti i bolje, po mom mišljenju.“

„Nego šta“, rekla je Dona.

„Idem ja sad, ali lepo je što smo se najzad lično sreli i pozdravili. Umirala sam od želje da vas upoznam.“ Koni im je poslala poljubac. „Navratite ponekad.“

Koni se uspravila i udaljila od *ford fokusa*. Iza njih se pojavio *rendž rover*. Vrata sa suvozačke strane su se otvorila i Koni je ušla i odvezla se.

„Pa“, rekao je Kris.

„Pa“, složila se Dona. „Šta sada?“

Kris je slegnuo ramenima.

„Sjajan plan, šefe“, rekla je Dona. „Šta si malopre video što počinje na slovo J?“

Kris je okrenuo ključ u kontakt bravi i zakopčao pojas. „Bilo je to jedro, prelepo lice tvoje majke. Vidim ga svaki put kad zatvorim oči.“

„O, zaboga“, uzdahnula je Dona. „Tražiću premeštaj.“

„Dobra ideja“, rekao je Kris. „Ali ipak ne pre nego što uhapsimo Koni Džonson, ha?“

3

DŽOJS

Stvarno želim da se ponovo desi nešto uzbudljivo. Nije me briga šta.

Možda požar, ali da niko ne bude povređen? Samo vatra i vatrogasni kamioni. Mi svi možemo da stojimo okolo i gledamo, sa čuturicama s pićem, a Ron može da dovikuje savete vatrogascima. Ili ljubavna veza,